

тойзи градъ, гдѣ-то той съ пѣяніе прѣдъ врата-та оскждно добы прѣпитаніе-то си, до гдѣ-то една благочестива жена го прие въ дома си. Въ 1501 годинѣ той постъжи въ университетъ въ Ерфуртъ, и четири години слѣдъ това той отиде въ тамошный Августинскій монастырь, за да може по добръ да слугува Богу своему. Дълбоко замысленіе го нападна тука, и бѣше принуденъ да мине прѣзъ тяжкы боренія, защо-то бѣше още на мнѣніе че человекъ може да ся спаси чрѣзъ добры дѣла; но свѣтъ-тъ на единъ старецъ въ монастыря, кой-то го указваше върху Божіѣ-тѣ свободнѣ благодать въ Господа Христа; и негово-то прилѣжно изглѣдваніе на Библиѣ-тѣ, доведохъ му свѣтлинѣ въ душѣ-тѣ му, и една радостна вѣра коя-то никога го не остави, бѣше му дадена отъ горѣ. Въ 1508 г. той ся повика за професоръ въ Академіѣ-тѣ въ Виттембергъ гдѣ-то и прѣподаваше съ голѣмо задоволеніе. Но име-то му не было напразно Мартинусъ (войникъ); Богъ не го опрѣдѣли да прѣмине дни-тѣ си въ спокойнѣ работѣ, но въ безпрѣстанны боренія кои-то въ 1517 захванѣхъ. Въ тогашно-то врѣме Папска-та продажба на индулгенціи бѣше ся въскачила до най-высоко. Единъ Доминиканецъ *Іоанъ-Тецелъ* пжтуваше по Германіѣ и злоупотрѣбляваше Папска-та индулгенція по единъ най-срамотенъ начинъ. Кой-то му даваше пары на того даваше той едно писменно увѣреніе за прощаваніе на грѣхове-тѣ му; и слѣпый народъ ся излѣгваше отъ него по всякакъвъ